

Het Artisten-Sportfeest in het Stadion te Amsterdam

(Zie ook de foto's in ons vorig nummer)

(Foto's Bern. F. Silers)

et leven is vol wreed sarcasme. Jaren werk je om de kunst hoog te houden, om alle mogelijke en onmogelijke rollen in het licht van deschoonste werkelijkheid tot leven te brengen, moet je sjouwen en trekken, dagen in treinen doorbrengen, om des avonds drie uur voor 'n niet al te talrijk publiek je diepste en grootste gaven te offeren op 't altaar van de tooneelspeelkunst, en nauwelijks ga je buiten je boekje, beweeg je je op 'n terrein, dat je alleen geadopteerd hebt, om eens 'n buitennissigheidje te hebben, eens ongegeneerd dol te kunnen wezen, of half Amsterdam loopt uit, om je krankzinnig te zien doen, lacht zich kinderstuipjes en bezorgt je 'n „uitverkocht huis”.

Mensen, die je nooit of te nimmer met een zweep naar den schouwburg zoude krijgen, die alleen wel eens naar de Frascati gaan, omdat je er rooken mag, of naar den Stadsschouwburg, omdat het licht zoo laag wordt gedraaid en het er zoo rustig is na het eten — je hoort er nooit 'n onvertogen woord — hebben zich nu opgemaakt om op te gaan naar het Stadion, waarvan ze tot dusver alleen de torens kenden, om er het schouwspel bij te wonen van menschen, van wie ze nooit anders dan lezen, die ze niet kenden dan uit de beschrijvingen van Barbarossa, of door 'n ingezonden stuk van Heijermans. Menschen, die laag neerzien op populariteit, kunnen voor 't eerst nu eens 'n zuur gezicht zetten, bij het lezen van het recette-bedrag. Ik

Mevr. Erfmann-Sasbach (links) en Mevr. Lobo-Braakensiek als programma-verkoopsters.

tijd; die kennen „Swiep”, die kennen „Gim”, die kennen „Brond”; ze kennen, met ze dwepen, ze adoreren, 's avonds van achten tot elfen, en wie weet hoe lang daarna nog. Heele families van ma's en tante's en dochters, vinden het Fransche „chanson admirable” en den vertolker van het Levenslied van beminnelijken eenvoud; staren zich star, als 'ie 's avonds in Americain wat eten komt, en buigen zich de nek krom, om 'm nog eens na te zien als 'ie weggaat.

Met eerbied zien ze tegen Gimberg op, als hij statig door de zalen van Trianon stapt, en voor Brondgeest hebben ze de beminnelijke nieuwsgierigheid voor het genie.

En nu waarachtig dalen al die groote geesten van het tooneelaltaar af, verwaardigen ze zich zich den volke van nabij te vertoonen, klimmen op 'n paard of op 'n fiets, net als andere menschen, en geven zich van 'n geheel nieuwen kant te bekijken.

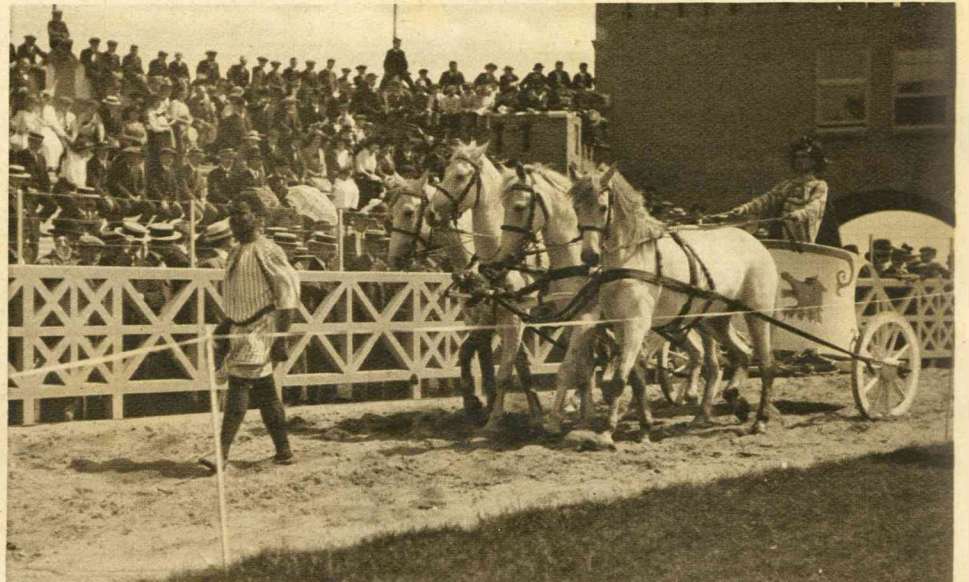
Vaak is, door geringere feiten, grootere populariteit geschaad: je afgod in 'n zwembroekje, op 'n fiets, of zelfs gewoon al, omgeven door vrouw en talrijk kroost, — de bewijzen ervan zijn er — daartegen zijn weinig adoratie's bestand. Op 'n paard, dat gaat nog; en ik meen dan ook dat het daaraan toe te schrijven is, dat er zooveel

liefhebbers onder de hooge oomes in de kunst voor de hippische sport waren.

Maar 'k moet zeggen, ze hebben 't er kranig afgebracht. Ze hebben, klein

De hooge hoeden worden weggebracht door de lakeien.

Nero (Henri Brondgeest) op den Zegewagen.

stel zelfs voor het geven van sportfeesten in dezen vorm aan te bevelen aan alle lichamen, die wat populariteit nodig hebben. De Tweede Kamer kon bijvoorbeeld best wat gebruiken. En ik ben overtuigd, dat 'n Tweede-Kamer-Sportfeest bijzonder gunstig wezen zou voor de nog steeds niet groote populariteit van dit lichaam en de meeste leden zouden zeker er hun kiezers 'n groot plezier mee doen. Een voetbalmatch van rechts tegen links, enfin, ik laat de ontwikkeling van het idee aan de heeren zelf over. In ieder geval heeft het artiesten-sportfeest 'n succès fou gehad. Hoe wil het anders? Stel je voor: daar heb je — ik noem maar, wie me 't eerst in de gedachte komt — Pisuisse, Gimberg, Henri Brondgeest, Jan Musch, Lobo, Morriën, Nico de Jong, Willem van de Veer, Kiehl, van Gasteren, en wie weet nog meer, verder van de dames: Caro van Dommelen, Jo Tourniaire, Mevrouw Lobo-Braakensiek, allemaal dames en heeren, die met de honderd anderen om zich, allemaal zich verheugen in 'n kring of kringetje geestdriftige bewonderaars of bewonderaars van allerlei stand en leef-

en groot in roem, de handen ineen geslagen en in alles zóó broederlijk samengewerkt, dat zoowel het hors d'oeuvre als de plats-de-resistance van het sportief-komisch-diner, in alle opzichten geslaagd mogen heeten.

Dat begon met den intocht van Caesar, die „met z'n vrouwen en gevolg, waaronder Egyptenaren, Nubiërs, Gladiatoren en buitgemaakte vrouwen, krijgsliden, slaven enz. optrekt ter Arena”, zooals het in het programma heette.

Henri Brondgeest was Nero; Caro van Dommelen Poppea en Octavia werd door Jo Tourniaire voorgesteld, die op de renwagens, tusschen groepen soldaten te paard en te voet, tusschen senatoren en priesters en praetorianen, ten kampstrijd reden. De bonte groepen, het schitteren der wapenrustingen, het wit van de vrouwengewaden, de paarden, de wagens, binnen de omlijsting van het Stadion, bont en dicht bevolkt als 'n in bloei staand bloemenveld en even kleurig, bood 'n werkelijk schitterend schouwspel, dat een daverend applaus uitlokte van het opgetogen publiek.

De wagenrennen daaraanvolgend waren

Louis Bouwmeester in gesprek met Jan Musch. (Snapshot achter de coulissen).